

המדליקה מברכת (למנהגנו – אחר ההדלקה, כמו בשבת⁴³): "להדליק נר של יום-טוב" ו'שהחיינו'. יש אומרים שאיש המדליק, וכן אשה המקדשת לעצמה, לא יברכו 'שהחיינו' בהדלקה אלא רק בקידוש⁴⁴. "כדאי ונכון שיתחילו [הבנות] להדליק פעם

נשיק' עמי לו. 43 שויע אדמוה"ו סי' רסג סי"ח, משום לא פלוג. 44 ע"פ שחל בשבת פכ"ב סי"ז. בלוח כולל-חבי"ד ערי"ה נאמר שאיש המדליק לא יברך 'שהחיינו', אך בספר⁴⁵ המנהגים עמ' 60 נאמר רק שמי שמברך שהחיינו בהדלקה (ללא חילוק איש או אשה), לא יברך גם בקידוש. ועיי'. 45 ישערי הלכה ומנהגי או"ח ח"א עמ' רסא. בשולי-הגליון

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • איגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תריח

ערב שבת-קודש
פרשת במדבר
כ"ח באייר ה'תשס"ו

יוצא-לאור על-ידי
מכון ליובאוויטש שעל-יד
צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

לזכות

האחים התמימים הדגולים לבית
דייטש
הרה"ח ר' זלמן-יודא, ר' יוסף-יצחק, ר' אברהם-משה
וגיסם ר' גבריאל גופין שיחיו

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

כ"ח באייר ה'תשס"ו – ו' בסיון ה'תשס"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ח באייר	ה'ל' מכירה. פרק י-יב.	פרק ח.	מל"ת רנ.
ש"ק	כ"ט באייר	פרק יג-טו.	פרק ט.	מל"ת רנא.
א'	א' בסיון	פרק טז-יח.	פרק י.	מל"ת רנא.
ב'	ב' בסיון	פרק יט-כא.	פרק יא.	מל"ת רנג.
ג'	ג' בסיון	פרק כב-כד.	פרק יב.	מל"ת רנג.
ד'	ד' בסיון	פרק כה-כו.	פרק יג.	מל"ת רנב.
ה'	ה' בסיון	פרק כז-כח.	פרק יד.	מל"ת רנב.
ו'	ו' בסיון	ה'ל' זכיה ומתנה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק טו.	מ"ע רמה.

זמני השבוע *

תאריך	עלות השחר**		זמן וציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
	ד' 120 לפני הזריחה	ד' 72 לפני הזריחה							
ו', כ"ח באייר	3.07	4.13	4.39	5.41	9.06	12.38	1.13	7.38.1	8.05
ש"ק, כ"ט באייר	3.06	4.12	4.39	5.40	9.06	12.38	1.13	7.38.7	8.06
א', א' בסיון	3.05	4.12	4.38	5.40	9.05	12.38	1.13	7.39.3	8.06
ב', ב' בסיון	3.05	4.11	4.38	5.40	9.05	12.38	1.13	7.39.9	8.07
ג', ג' בסיון	3.04	4.11	4.37	5.40	9.05	12.38	1.14	7.40.5	8.08
ד', ד' בסיון	3.03	4.10	4.37	5.39	9.05	12.38	1.14	7.41.1	8.08
ה', ה' בסיון	3.02	4.10	4.37	5.39	9.05	12.39	1.14	7.41.6	8.09
ו', ו' בסיון	3.01	4.09	4.36	5.39	9.05	12.39	1.14	7.42.2	8.10

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להתמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנוראית. אולם אדה"ו בסידורו (יסדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"ו שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת וחג

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש
במדבר	7.01	8.18	7.16	8.21	7.09	8.22	7.17	8.19
חג-השבועות	7.04		7.20		7.12		7.21	
נשא	7.05	8.23	7.20	8.25	7.13	8.27	7.21	8.24

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: שניאור-זלמן רודמן • הגהה: יוסף-יצחק איידלמן
 מו"ל: מכון ליובאוויטש שע"י צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז
 יו"ר: הרב יוסף-יצחק הכהן אהרונב
 כתובת: ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל': 03-9607588, פקס': 03-9606169
 אינטרנט: http://chabad.org.il דואר-אלקטרוני: chabad@chabad.org.il
 ISSN 0793-7474

לוח השבוע

'מ"ק' או 'מו"ק': מורה-צדק] חסידים לרבי³⁰. ואומר "בדין..."³⁸.

ברכתו הנהוגה של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו לחג השבועות: "לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות"³¹.

מצווה להסתפר³² ולטבול לכבוד החג³³.

יש להודיע ולפרסם בבתי-הכנסת וכו' שחייבים לעשות היום "עירוב תבשילין"³⁴.

עירוב תבשילין³⁵: נוטל פת שלמה³⁶ בשיעור כביצה, עם תבשיל חשוב כגון בשר או דג בשיעור כזית, ויתן ביד אחר (לכתחילה – מזכים על-ידי אדם בן-מצוות, ולא על-ידי בנו או בתו, אפילו גדולים, אם הם אוכלים משלו³⁷) לזכות (ה"ז' בפתח) זאת על-ידי לכל הקהל, ואומר: "אני מזכה לכל מי שרוצה לזכות (ל' בחזיק) ולטמון על עירוב זה". הזוכה מגביה את העירוב טפח מן המקום שהיה מונח עליו, אפילו אם הניחו על-ידי המוגבהת באוויר³⁷, וחוזר ונוטל העירוב מיד הזוכה, ומברך "אשר קדשנו במצוותיו וציונו על מצוות עירוב"

קישוט בית-הכנסת:

בבית-המדרש של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, וכן בקהילות רבות של חב"ד, לא נהגו בשתיחת עשבים והעמדת אילנות לכבוד החג³⁹.

רצוי להשאיר אש דלוקה⁴⁰ לצורך בישול והדלקת אש בחג. יש לזכור לכוון את שעון-השבת לתאורה כנדרש בליל שבועות⁴¹.

הדלקת הנרות:

מדליקים (כמו בערב שבת) בזמן הנקוב בלוחות. מי שלא הדליקה אז, תדליק בלילה לפני הקידוש (מאש הדולקת לפני החג)⁴².

ניקולייב נהגו בהם, ולא התייחס כלל לנהוג כעת בבית-חינו ובקהילות חב"ד בכל העולם להימנע מזה (המלך במסיבו ח"א עמ' שטז). וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' – שבועות עמ' רמז). ועצום עם חלה ע"י ההודעה ש"אין רבותינו מתערכים במנהגי ביהכ"מ" (אניק ח"ג עמ' קנד, וראה בנושא זה ביהתקשרות, גיליונות: תכח, תלד, תלט, תק"צ).

40) אם כי יר נשמה' ממש, אין מדליקין כלל לימי 'זכור' למנהגו – 'המלך' במסיבו ח"א עמ' שכא, 'אוצר מנהגי חב"ד' אלול-תשרי עמ' רכד.

41) אודות עריכת שנינו בשעור-שבת בעצם יום השבת וביום טוב, ראה דעות מרובות באנציקלופדיה התלמודית יח,תרכ"ב. ולמעשה פוסק הרה"י ר' לוי-יצחק שי הלפרין (ראש המכון המדעי-טכנולוגי להלכה – וראה רא"ש ב"ק פ"ד ס"ד) שמתור לבטל פעולה קיימת אך לא ליצור פעולה חדשה, ולכן בשבת מותר להזיז רכיבים בעשויי השבת הרגילים כיום רק במקום צער, הפסד או לצורך מצווה כדי לאחר את הכיבוי (או ההדלקה), כיוון שפעולה זו נחשבת 'גרמא', אבל ביו"ט מותר גם בלא"ה (אבל להקדים פעולה אסור גם ביו"ט).

42) הקדמת (בן) הדרושה לטור יו"ד ח"א. מטה אפרים תרכ"ה ס"ג. פסק הגאון בעל היתרות-חסד, וכן מוכח בליקוטי-שיחות, כך כד, עמ' 297, הערה 69 – 'קיצור דיני

יום שני,

ב' בסיוון – "יום המיוחס"²¹.

יום שלישי,

ג' בסיוון

תחילת "שלושת ימי הגבלה".

כשהסתפרו בימי הגבלה, קודם ערב חג השבועות, לא היתה רוח כ"ק אדמו"ר (מהרש"ב) נ"ע נוחה מזה²².

יום חמישי,

ה' בסיוון

ערב חג השבועות²³.

היו שנים שהרבי אמר שיחה על 'סיום' מסכת סוטה בלילה, אור לערב יום-טוב (כמו בשנת תשי"ט – לאחרי תפילת ערבית²⁴, ובשנת תשל"ה – במסגרת ההתוודעות²⁵).

לעניין תספורת כליל ערב חג השבועות – ראה בהערה 22.

הכנות לחג:

ביום זה יש להתכונן בעניין הקדמת נעשה לנשמע, התכוננות המתאימה שמביאה לירי פועל, ואף שיום זה הוא ערב יום-טוב, הרי ידועה תורת כ"ק מו"ח אדמו"ר שבחג השבועות, ועל-דרך זה בערב (ומעין) חג השבועות, אין שליטה (כל-כך) להצד שכנגד, ולכן הוא זמן המוכשר לעשות הכול לטובת לימוד התורה והעבודה כו"²⁶.

יש להוסיף ביום זה בכל ג' הקויון דתורה, עבודה, וגמילות-חסדים, ובפרט בצדקה – הוספה מיוחדת באופן של "פתיחה חדשה"²⁷.

הרגילים בנתינת צדקה בכל יום – בערב חג השבועות זה ייתנו גם בעד חג השבועות. ועל-דרך זה בכל ערב שבת-קודש וערב יום-טוב²⁸.

יש להזכיר אודות נתינת צדקה לכל הזקוקים, ובהדגשה יתירה בנוגע לחג השבועות, הן מצד הנותן והן מצד המקבל²⁹.

חג השבועות היה נקרא בליובאוויטש 'חג המ'צות', כי בו היו באים רבנים [הרב מכונה

לדמס ובשרם. לפיכך יש סכנה לדורות להקזיז דם באותו יום, דהיינו בערב-שבועות, וגורו חכמים על כל ערבי-יום טוב משום ערב-שבועות... (שו"ע אדמו"ר סי' תסח סכ"ב) – ראה שו"ת ציץ-אלעזר ח"י"ב סי' מו, נשמת-אברהם סי' תסח ס"ק ב ושי"י.

ולמעשה, מהנכון להזכיר את דעת שו"ת רבבות-אפרים ח"א סי' שמ, שאין חשש בבדיקות-דם שלנו, כיוון שבהן מוציאים רק מעט דם, ואין האדם נחלש על-ידיהן, ע"כ. ואם כן, אולי יש להחמיר בתרומת-דם (כמובן, אם אינה לפיקוח-נפש מיידי). ובקשר לניתוחים, הרי ממה-נפשך, ניתוח קל שבדרך-כלל אין בו חשש לסיבוכים, מתיירים רבים גם בערב חג השבועות, ואילו בטיפול או ניתוח רציני – הרי כבר הורה הרבי (ישערי הלכה ומנהגי או"ח סי' קטט) שאסור **לקבועו** בני הימים שלפני השבת (וה"ה ליום-טוב, ראה משנה-ברורה סי' רמח ס"ק ב וכף-החיים שם ס"ק ח). וכמובן, שאם יש חשש סכנה בדחיה – שרי לכולי-עלמא.

24) נדפסה בליקוטי-שיחות, כרך יח, עמ' 55.
25) שיחות-קודש תשל"ה ח"י"ב, עמ' 117.

26) ספר-המאמרים – מלוקט ח"י"ג עמ' קעח.
27) שם עמ' קעט.

28) ליקוטי-שיחות כרך כח עמ' 315 סי"ג.
29) יתורת-מנחם – התוודעויות' תשמ"ג ח"י"ג עמ' 1536,

'לחטוף' יהודי ולצרפו למניין ישראל

ההכנה למתן-תורה היא – להכניס יהודים רבים ככל האפשר לתוך מחנה ישראל □ לגבי הזולת אין להתעקש כל-כך על האיכות, אבל בנוגע אליו-עצמו, צריך לעשות חשבון אמיתי ממעמדו ומצבו □ משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

וכיוון שזהו דבר חיצוני, שאינו שייך כלל לתוכן וחשיבות – אינו מובן: איך ייתכן שעניין זה יהיה המצוה הראשונה והיסודית של החומש, עד שכל החומש נקרא בשם "ספר הפקודים"?

ב. הדין הוא ש"דבר שבמניין לא בטל", כי כאשר מונים דבר, הרי זה מורה על חשיבות המין. מצד חשיבותו של מין זה, מונים כל אחד בנפרד. ונמצא, שאף שמניין אינו מבטא את תוכנו וחשיבותו של כל פרט לגבי חברו, מכל-מקום מבטא הוא את חשיבותו של המין כולו לגבי מינים אחרים.

אלא שלכאורה אין די בהסברה זו. הן אמת שמהמניין מבינים אנו את חשיבותו של המין כולו, אבל, מניין זה אינו אלא סימן והוראה על החשיבות, ולא סיבה, דהיינו – שהחשיבות

א. המצווה הראשונה דספר במדבר היא: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל", מניין בני-ישראל. ועל שם זה נקרא כל החומש בגמרא¹ בשם "פקודים".

מניין – הוא דבר שאינו קשור ואינו מורה כלל על תוכנו של הדבר הנמנה, שהרי במניין מונים את כולם בשווה, ללא חילוק בין גדול לקטן, בכמות או באיכות. הדבר הגדול יותר נחשב במניין כמספר אחד בלבד, והקטן יותר – אינו נמנה בפחות ממספר אחד. מניין אינו מורה כלל על חשיבות הדבר.

וגם התנאי "מבן עשרים שנה ומעלה", שכל הנכללים במניין היו צריכים להיות בני עשרים – אין זה עניין שבא על-ידי השתדלות או עבודה², אין זה קשור עם מהותו של האדם, אלא בא ממילא עם הזמן, ו"מחוסר זמן לאו כמחוסר מעשה"³.

1) מכאן עד סוס"ט – הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר (באדיש), ונדפס בלק"ש ח"ב עמ' 292 ואילך. במהדורא זו ניתוספו כמה פרטים מהנחה בלתי מוגה, וגם כמה ציוני מ"ע"י המו"ל.
2) פרשתנו א.ב.
3) יומא סח,ב (במשנה). סוטה לו, רע"ב.
4) שם,ג.
5) משא"כ עניינים הבאים ע"י עבודה – לא היו ניכרים במניין (מהנחה בלתי מוגה).
6) ראה יומא סב, עט"ב. וש"נ. הנסמן בשד"ח

אינה נעשית על-ידי המניין.⁸ וזוהו יובן גם החילוק בין "את שדרכו לימנות" (דבר שנמכר תמיד במניין) ו"כל שדרכו לימנות" (דבר שנמכר במניין, אבל לא תמיד):⁹ אילו היתה מעלת דבר שבמניין עצם העובדה שמונים אותו – לא היה צריך להיות נפקא מינה בין "את" ו"כל"; למאי נפקא מינה מהו הסדר בכל פעם, כיוון שהפעם מנו את הדבר – לא היה לו ליבטל. ומהו ראייה, שהמעלה היא בהדבר שהוא בעצם דבר חשוב, והמניין אינו אלא סימן לחשיבותו. ולכן, דבר שלפעמים נמנה ולפעמים לא – סובר ר' יוחנן (וכן היא ההלכה) שבטל, כיוון שהדבר עצמו אין בו מספיק חשיבות.¹⁰

ונמצא, שכל עניינו של מניין הוא עניין חיצוני בלבד. ואם כן, איך ייתכן שמצוות המניין היא יסודית כל-כך, עד שכל הספר נקרא על שם המניין – "חומש הפקודים"?

ג. כל העניינים, ובפרט תורה ומצוות, אינם באקראי חסו-שולום, אלא בהשגחה פרטית. ומה מוכרח, שגם סימן לדבר – יש לו שייכות להדבר עצמו.¹¹

וכן הוא גם במניין: מזה גופא שמניין הוא סימן לחשיבות – בהכרח לומר, שהוא עצמו עניין של חשיבות.

האמור לעיל שמניין אינו עניין של חשיבות – הרי זה כפי שהוא מצד עצמו, כאשר אינו קשור עם דבר חשוב. אבל כאשר המניין קשור עם דבר חשוב – הרי חשיבות הדבר בעצם

8 בסגנון דסיבה ומסובב – שהמניין אינו סיבה, אלא מסובב: במניין עצמו אין שום מעלה, אלא החשיבות היא הסיבה, והמניין הוא המסובב מעניין החשיבות. וכן בנוגע להדין ש"דבר שבמניין לא בטל" – שהטעם לזה שהדבר אינו בטל אינו משום שהוא "דבר שבמניין", אלא משום שהוא "דבר חשוב", אלא שהסימן לזה שהוא "דבר חשוב" – היותו "דבר שבמניין" (מהנחה בלתי מוגה).
9 והיינו שזהו תוכן המחלוקת דרי"ו ור"ל – אם

נשים,¹² ובפרט] ילדי ישראל, 'צבאות ה', בקשר ל'זמן מתן תורתנו': לפני מתן-תורה – בתורת הכנה למתן תורה, ב'זמן מתן תורתנו' עצמו... וכן לאחר מתן-תורה – בימי התשלומין.¹³

בכינוסים אלו ובכל מקום יש להודיע ולפרסם שכל ילדי ישראל יגיעו לקריאת התורה דהג השבועות.¹⁴

תפילת מנחה: בקריאת התורה עתה, וכן בימי שני וחמישי הבאים, קוראים בפרשת נשא, ומסיימים את קריאת השלישי: "זאת עבודת... בני מררי... אהרון הכהן" (ד, לג).¹⁵

אין אומרים 'צדקתך'. פרקי אבות – פרק ו'.

במשנה י', בפסוקים: "עד יעבור..." ו"מכון לשבתך..." אין לומר את שם ה' כמות-שהוא, כיוון שאין הם פסוקים שלמים.¹⁶

יום ראשון

א' בסיוון – ראש חודש

מוצאי-שבת-קודש:

בראש חודש (ובכל יום שיש בו מוסף) האבל אינו יורד לפני התיבה, גם לא לתפילות ערבית ומנחה.¹⁷

למנהגנו, לפני שמונה-עשרה אין מכריזים 'יעלה ויבוא', אבל טופחים על השולחן כדי להזכיר זאת לציבור.¹⁸

אין אומרים 'יהי נועם' 'אתה קדוש'.¹⁹

"מנהג עתיק ללמוד בכל ראש-חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י, ואפשר להוסיף עם עוד פירושים, מהקאפיטל [=מזמור, פרק] בתהילים שהוא מסומן במספר שנות חייו [כמו באמירת הפרק בכל יום, לומדים גם את הפרקים של אדמו"ר מהור"י צ, של הרבי (והרבנית), ושל הילדים (והנכדים)] ואם הקאפיטל מחזיק פחות מ"ב פסוקים... או כופלים שיעלה כמספר חדשי השנה, ואם הוא מרובה בפסוקים – אז לומדים שנים או יותר פסוקים בכל ראש-חודש".²⁰

* עד יום י"ב בסיוון אין אומרים תחנון, ועד חג השבועות אין מתענים אלא חתן ביום חופתו.²¹

בשיעורי חת"ת, שיעור החומש היומי מסתיים: "ביד איתמר בן אהרן הכהן" (ד, כח), כבקריאת הכהן למנהגנו בשבת-קודש.

366. לא הוסיפו "אם הבריאות מרשה לוי".
15 ספר-המנהגים עמ' 14.
16 בשם הרב, ראה 'התקשרות' גיליון רעח עמ' 17 וגיליון (מונה), וענייני עמ' 229.
17 ההוראה ניתנה בשנה הראשונה שהכריז הרבי על המבצע להביא ילדי ישראל לשמיעת עשרת הדיברות, יתורת מנחם – התוועדות: היתשמי"ג ח"ג ס"ע 1593, אלא שלא נכללה בקטע המונה שנדפס בליקוטי-שיחות חלק כה, וגם לא מצאנוה לעת-עתה בשנים שלאחר-כך. ואולי היתה רק הוראת שעה.
18 ראו חומרי ההסברה שפירסמו בני. בשנת תשי"מ בנושא זה, כתבו שיביאו כל ילד "מבן חודש ומעלה". ושאל הרבי מדוע

הלכות ומנהגי חב"ד

מאת הרב יוסף-שמחה גינזבורג

שבת-קודש פרשת במדבר

כ"ט באייר, מברכים החודש וערב-ראש-חודש

השכם בבוקר – אמירת כל התהילים בבית-הכנסת בציבור [בחליפה, כובע ולנשואים בחגירת אבנט]. אחר-כך לומדים בציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מובן לכולם, ואחר-כך – התפילה.¹

אחר אמירת כל התהילים יאמרו קדיש יתום. ואם יש חיוב – יארציט או אבל – אומרים 'יהי רצון' אחר כל ספר, ואחריו קדיש יתום.² הפטרה: "מחר חודש" (שמואל-א כ"ח – מב). קרא הפטרה אחרת – קורא אחריה 'מחר חודש', ואם נזכר אחר הברכות – קורא אותה בלא ברכה.³

המולד: היום בשעה 04:41 2-ר חלקים. מברכים החודש: ראש-חודש סיוון ביום הראשון.

אומרים 'אב הרחמים'⁴. בשיעור התהילים היומי כפי שנחלק לימי החודש, אומרים היום גם את התהילים של יום ל' בחודש.⁵

יום התועדות.⁶

הכנות לַמֶּתָן תּוֹרָה:

"עיקר העבודה בשבת זו היא ההכנה למתן תורה וקבלת התורה – כמובן שההכנה העיקרית לקבלת התורה היא על-ידי לימוד התורה [ובפרט הלכות החג, כולל ובמיוחד – לימוד חלקי התורה המבארים גורל והפלאות הענייני דמתן-תורה (הן בנגלה בתורה, לדוגמה: הסוגיא דמתן-תורה במסכת שבת והן דרושי מתן-תורה בתורת החסידות⁷ שעל-ידי-זה ניתוסף בהתשוקה והגעגועים לקבלת התורה],⁸ וכן על-ידי ההוספה באהבת-ישראל ואחדות-ישראל; קבלת החלטות טובות להוסיף בלימוד נגלה ופנימיות התורה, הלכות פטקות, ובפרט בלימוד ספר הי"ד להרמב"ם."⁹

"בקשה נפשית: ביום... שבת-קודש פרשת במדבר, מברכים החודש וערב ראש-חודש סיוון [=הקביעות דהיום], בעלות המנחה... – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, 'בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו ובבנותינו', "שבת אחים גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה ("גדולה לגימה שמקרכת") – אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן גם פשוט), שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד – בענייני אהבת-ישראל ואחדות-ישראל."¹⁰

צריכים לארגן 'כינוסים' של [אנשים, של

30 נעתק (רק) מיום כ"ו כסלו (אייק ח"ג עמ' תכג, תהלים יאהלי-יוסף-יצחקי הקצר עמ' 192). "מקום התוועדות – כפי הזמן שיגבילו, מתאים לתנאי המקום...".
7) פ"א ואילך.
8) ראה גם בשיעור המועדים – שביעות.
9) ספר-השיחות היתשמי"ח ח"ב עמ' 462.
10) 'תורת מנחם – התוועדות: היתשמי"ח ח"ג עמ' 410 (ושם: 'יומה טוב – במשך השבתי' (שלפני חג השבועות)).
11) ש"פ בחוקתי תשמ"ו. התוועדות תשמ"ו ח"ג עמ'

אם רק בכמות הם עשרה – שורה שם שכינה, "אכל בי עשרה שכינתא שריא"¹⁴, ואפשר לומר דבר שבקדושה, שזוהי הוספה באיכות.

ודומה לזה – הדין לגבי זימון: כאשר ישנם שלושה מישראל, מחוייבים הם בזימון. כאשר ז. וכן מצינו גם במתן-תורה: במתן-תורה הוצרכו להיות שישים ריבוא, ואילו היה חסר אחד, אפילו אם אחד זה היה הפחות שבשבט דן

עתה הוא זמן שהכמות נוגעת יותר מהאיכות. ולכן יש

צורך להכניס מספר רב ככל האפשר בדגלי ומחני

ישראל, וכשיתוסף בכמות – יתוסף גם באיכות

ישנם עשרה, צריכים לומר "אלקינו", ויש דיעות¹⁵ במשנה¹⁶ שבמאה צריכים לומר "ה' אלוקינו" וכו'. כלומר: מצד השינוי בכמות – נשתנית גם האיכות, מכיוון שכמות ואיכות קשורים זה לזה, ובכמות – ישנה איכות.

ז. וכן הוא גם בקיום המצוות, ש"העוסק במצווה פטור מן המצווה"¹⁷, דהיינו, שכאשר עוסק במצווה איוו שתהיה – פטור הוא גם ממצווה גדולה, כהלשון:¹⁸ "קלות שבקלות וחמורות שבחמורות שווין".

ויתרה מזו: העוסק במצווה פטור בשעת מעשה גם מתלמוד תורה.¹⁹ כלומר: אף שמצוות

לגבי תורה הם כגוף לגבי נפש²⁰, וכאיברים לגבי "הדם הוא הנפש"²¹ שבאיברים²², שזהו בדוגמת כמות לגבי איכות, מכל-מקום, בשעה שעוסק במצווה, אפילו במצווה קלה, הרי זה פוטר אותו בשעת מעשה מתלמוד תורה, כיוון

14) סנהדרין לט, א.
15) אף שאין הליכה כן (מהנחה בלתי מוגה).
16) ברכות מט, ב.
17) סוכה כה, סע"א. וש"נ.
18) יל"ש משלי רמז תתקלז. ועוד.
19) ראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד ה"ג ואילך. וש"נ.
20) ראה תניא פכ"ג.
21) פ' ראה יב, ג.
22) לקו"ת במדבר יג, א.
23) מכילתא יתרו יט, יא. יל"ש שם רמז רפ, ב"ר

פ"ע, ט. דבר פ"ו, ח.
24) ברכות נח, א ובפרש"י שם.
25) במדב"ר פ"ב, ג.
26) זח"ג קנ"ד, א ואילך.
27) והיינו, שכדי שתהיה ההשראה וההמשכה שהיתה בדגלים, שהיא בדוגמת המרכבה – היה צ"ל אותו המספר והכמות כמו במרכבה. וזהו גודל מעלת המניין, שמצד זה נקרא כל החומש בשם 'ספר הפקודים' – כי, דווקא ע"י מניין זה, הכמות המסוימת דבני"ש שהיתה בדגלי ישראל

ועל-ידי הכמות דווקא – נפעל עניין האיכות.

ההוראה מהאמור:

עתה הוא זמן שהכמות נוגעת יותר מהאיכות. ולכן, יש צורך להכניס מספר רב ככל האפשר בדגלי ומחני ישראל, וכשיתוסף בכמות – בדרך ממילא יתוסף סוף-סוף גם באיכות.

בתחילה – לא נוגע כל-כך עד כמה יפעלו בהם בעומק ובאיכות ("ווי טיף און איכות'דיק מען וועט אין זיי אויפטאן"); בעיקר נוגע עצם העניין – להכניס יהודים במחנה ישראל. וכפירוש אדמו"ר הזקן²⁸ במאמר רז"ל²⁹ "אכל כי עשרה שכינתא שריא", שגם כשאינם עוסקים בדברי תורה, כיוון שנמצאים עשרה מישראל – "שכינתא שריא". וכן הוא בענייננו: עצם העובדה שתהיה כמות גדולה יותר במחנה ישראל – יפעל גם באיכות, ותתמלא הכוונה ד'נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים"²⁹.

יום השבת-קודש זה הוא שבת מברכים חודש סיוון.

עניינו של שבת מברכים החודש – שבו מברכים את כל ימי החודש, ובפרט בנוגע להעניין המיוחד של חודש זה.

וכיוון שבשבת זו מברכים את כל ימי חודש סיוון, שעניינו המיוחד הוא העניין דמתן-תורה, נמצא, שנכלל בזה גם העניין דמתן-תורה.

כלומר: העניין דמתן-תורה בגילוי הוא אמנם בשישי בסיון (ובחוק-לארץ – גם בשביעי בו), אבל עניין זה ישנו כבר בעולם – ובאופן של המשכה וברכה – בשבת מברכים.

ומובן, שגם בנוגע להמשכת העניין דמתן-תורה בעולם, יש צורך בהכנה ועבודה, וההכנה צריכה להיות מעין ודוגמת ההכנה לעניין זה כמו שהוא בגילוי.

א. והעניין בזה:

איתא בר"ן³⁰: "בהגדה... אמרו, בשעה שאמר להם משה תעבדון את האלוקים על ההר הזה³¹, אמרו לו ישראל, משה רבינו אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמשים יום, והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו (מצד גורל תשוקתם למתן-תורה), מכאן קבעו חכמים לספירת העומר".

כלומר: אף שמדובר אודות עניין של ספירת הימים בלבד, מניין, שאינו מורה על תוכן הדבר (כנ"ל סעיף א), שהרי כל הימים הם בשווה – אף-על-פי-כן מודים להקב"ה ומברכים "אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על ספירת העומר", ועד שמצוה זו היתה הכנה למתן-תורה.

ועניין זה הוא מצד גורל מעלת המניין – כמבואר לעיל (סעיף ד), שאף שמניין הוא עניין של כמות בלבד, הרי זה קשור גם עם עניין האיכות, כיון ששינוי הכמות פועל גם באיכות. ומזה מובן גם בנוגע להכנה למתן-תורה שמתחילה כבר בשבת מברכים החודש סיוון [שבו מברכים את החודש בשישה לשונות של ברכה, עד "ולנחמה" שעניינו נחמה על הגלות, דהיינו שיש להמשיך עניין זה על כל הזמנים, כולל גם על זמן הגלות] – שיש להכניס במחנה ישראל יהודים רבים, שכן, אף שזהו עניין של כמות בלבד, הרי זה הכנה להאיכות דמתן-תורה.

[ועל-דרך שמצינו בלימוד התורה, שאף שבוודאי צריכה להיות היגיעה בתורה, ואי-אפשר בלא יגיעה, כמאמר רז"ל³² "לא יגעתי

במדבר פ"ג, ו. תניא רפ"ו. ובכ"מ.
30) סוף פסחים.
31) שמות ג.כ.
32) מגילה, ו. רע"ב.

ומחנה ישראל, נפעלה המשכה שבדוגמת המרכבה שראו בני"מ במ"ת (מהנחה בלתי מוגה).
28) תניא אגה"ק סכ"ג.
29) ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג.

"נאה לצדיקים ונאה לעולם"

רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון בן יוחאי אומר: הנזי והכוח והעושר והכבוד והחכמה והזקנה והשיבה והנבים נאה לצדיקים ונאה לעולם; שנאמר, עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא. ואומר, תפארת בחורים כוחם והדר זקנים שיבה. ואומר, עטרת זקנים בני נשים ותפארת נשים אבותם. ואומר, וחפרה הלבנה ובושה החמה כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלים ונגד זקניו כבוד. רבי שמעון בן מנסיא אומר, אלו שבע מדות שמנו חכמים לצדיקים בולם נתקיימו ברבי ובנניו (פרק ו, משנה ח).

פירוש רבנו עובדיה מברטנורא:

עטרת, זה העושר. תפארת, זה הנזי והנבים. ותפארת נשים אבותם, והכוח תפארת בחורים כוחם, והכבוד ונגד זקניו כבוד, והחכמה דזקנים טובא איכא הכא וחד מינייהו לזה שקנה חכמה.

פירוש ב"ק אדמו"ר:

השאלות במשנתנו: א) "נאה לצדיקים ונאה לעולם" – מה עניינו של נוי זה. מה-שאי-כן אם היה אומר "הנאה לצדיקים והנאה לעולם", או "טוב לצדיקים וטוב לעולם", היה עניינם מובן. ב) הקשר לבעל המאמר – רבי שמעון בר יוחאי.

והביאור:

נוי אינו מעלה ושלמות באדם כפי שהוא לעצמו; לאדם עצמו אין הברל כלל אם הוא נאה או מכוער. המעלה והשלמות היא רק לגבי הזולת – השני מבחין ביופיו ומתרשם מכך. לכן מדייק התנא ששמונה דברים אלו, שבהם מתבטא יופיו של אדם, הם "נאה לצדיקים" ו"נאה לעולם" – המעלה והשלמות שבהם הוא (בעיקר) לגבי הזולת (ולא אמר "הנאה לצדיקים" או "טוב לצדיקים", המורה על מעלה ושלמות באדם עצמו).

ולכן צריך להשתדל להיות נאה, כי על-ידי זה יקיים את הציווי "שיהא שם שמים מתאהב על ירך" ויוכל להשפיע על זולתו. שהרי טבע העולם הוא שנוי כפשוטו מושך את לב הבריות, ודבריו של אדם נאה מתקבלים יותר.

ולכן הדבר האחרון שמפרט התנא הוא – "והנבים". כי אמיתית ההשפעה בעולם ("נאה") מתבטאת בכך שנמשכים אליו תלמידים ("בניך אלו התלמידים") ומקבלים והם ממשיכים דרכו. והנה, רבי שמעון בן יוחאי היה נעלה מענייני העולם, שהרי היתה תורתו אומנתו, והיה נמנה על "בני עלייה" המועטים. והחידוש הוא שגם רשב"י אומר שבשעה שיוצאים להשפיע בעולם חשוב עניין הנזי, כי על-ידי זה מתקבלים דבריו יותר.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת במדבר תשי"מ – בלתי מוגה)

פרשת במדבר

לעולם קודין פרשת במדבר סיני קודם עצרת (טור או"ח סימן תכח)

על שלושה מניינים מסופר בפרשתנו: א) מניין בני ישראל, ב) מניין בני לוי, ג) מניין בני קהת. שלושה אלה מקבילים לשלוש ההבטחות שהובטחו לפני מתן תורה (יתרו יט): א) "והייתם לי סגולה מכל העמים", ב) "ואתם תהיו לי ממלכת כוהנים", ג) "וגוי קדוש". מניין בני ישראל – כנגד "והייתם לי סגולה מכל העמים". כי במניין זה באה לידי ביטוי חשיבותם המיוחדת של ישראל על אומות העולם, כמאמר (ביצה ג), "דבר שבמנין לא בטל". מניין בני לוי – כנגד "ממלכת כוהנים", שפירושו "שרים". שהרי בני לוי נמנו בנפרד בהיותם שונים ומיוחדים, "שומרי משמרת הקדש". מניין בני קהת – כנגד "וגוי קדוש". שכן בבני קהת נאמר (לקמן ד) "זאת עבודת בני קהת.. קודש הקדשים" (המקודש שבכולן, רש"י).

(לקוטי שיחות כרך יח עמ' 24)

לעולם קודין פרשת במדבר סיני קודם עצרת (טור או"ח סימן תכח)

חז"ל נותנים שני טעמים לזה שהתורה ניתנה במדבר: א) הלומד תורה חייב לשים את עצמו כמדבר הזה שהכול דשין בו, ב) ללמדנו שהתורה ניתנה חנים לכל באי העולם והכול שווים בה (כמדבר פי"ט).

"במדבר זה שהכל דשין בו" – היינו מצד הגברא, האדם הלומד תורה. דווקא כאשר ונפשי כעפר לכל תהיה אפשר להגיע ל"פתח לבי בתורתך".

"הכול שווים בה" – היינו מצד ה'חפצא' דתורה. התורה היא 'הפקר' והעוסק בה כדבעי זוכה שתהיה 'שלו' ושתיקרא על שמו (ראה ע"ז יט).

ושני הדברים הם הכנה לקבלת התורה. שכן מי שמבקש לקבל את התורה חייב לדעת שני דברים: א) שבכוהו לעשות את התורה שלומד "תורתו", ב) שאפשר להגיע לכך דווקא על-ידי ביטול מוחלט.

(משיחת ד' בסיון תשמ"ה)

וידבר ה' אל משה במדבר סיני (א,א)

מונה אותם כל שעה (רש"י)

"מונה אותם" – המניין, שבו כל המנויים שווים, מעורר ומגלה את עצם הנפש, שהיא, כידוע, שווה במעלתה אצל כל בני-ישראל.

"כ"ש שעה" – מצד עצם הנפש אין יהודי יכול להיפרד מהקב"ה אפילו לשעה קלה; כל יהודי מוכן למסור את נפשו על קידוש ה', אף-על-פי שביכולתו לכפור בה' ח"ו ואחר-כך לעשות תשובה על חטאו (ואף שהאומר "אחטא ואשוב" אין מספיקין בידו לעשות תשובה – מבואר בתניא (פרק כה) ש"אם דחק השעה ועשה תשובה אין לך דבר העומד לפני התשובה"). הרי שאינו מסוגל להיפרד מה' יתברך ולו לזמן קצר.

(לקוטי שיחות כרך ח עמ' 4)

דבר מלכות

ומצאתי אל תאמין, מכל-מקום, מצינו³³ שעל-ידי הצדקה "נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה", והיינו, שאף שצדקה לגבי תורה היא בדוגמת כמות לגבי איכות (כנ"ל בנוגע לכל המצוות לגבי התורה), מכל-מקום, פועלת

כשלעצמו (תוספת בכמות שעל-ידיה ניתוסף גם באיכות) פועל בהזולת הזוהר עצמית, ופועל גם בו עצמו, ועל-ידי זה יוכל לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות.

עצם העובדה שתהיה כמות גדולה יותר במחנה ישראל

– תפעל גם באיכות, ותתמלא הכוונה ד"נתאוהה

הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים"

היא גם בלימוד התורה].

יג. אבל³⁴ צריכים לדעת, ש"ומבשרך לא תתעלם"³⁵. ההכנה למתן-תורה אינה רק עבודה עם הזולת, אלא גם עבודה עם עצמו. מצינו במדרש³⁶ שבשעת מתן-תורה לא היו חרשים ולא סומים, או בעלי מומין אחרים רחמנא-לצלן, אלא כולם נתרפאו. יש לדעת, שצריכים לבוא למתן-תורה עם כל האיברים בשלימות, ללא מומים.

בנוגע לזולת – אין להיבהל מהאיכות הבלתי רצויה. יש לקרב כל יהודי, כפי שהיה במתן-תורה – "ויתן" לשון יחיד, כולם כאחד³⁷. אבל בנוגע לעצמו – יש לדעת את החשבון ממעמדו ומצבו ("דארף מען וויסן דעם חשבון וואו מען האלט"). אם ישנו פגם – יש לתקנו, לתקן את חוש הראייה, את חוש השמיעה וכו'³⁸.

(קטעים מהתנועות שבת-קודש פרשת במדבר ה'תשי"ד. תורת-מנחם – התנועותיות תשי"ד, חלק שני, כרך יא, עמ' 273 – בלתי מוגה)

יב. וזוהי נקודת ההוראה דשבת מברכים החודש סיוון:

ההכנה למתן-תורה היא – להכניס יהודים רבים ככל האפשר במחנה ישראל, "לחטוף" יהודי ("כאפן א אידן") ולצרפו למניין ישראל. וזוהי ההכנה לקבלת התורה שתהיה – כפי שהיה נוהג כ"ק מו"ח אדמו"ר לומר – בשמחה ובפנימיות.

כלומר: גם אם במשך תקופה זו, משבת מברכים עד שבעות, לא יהיה בידו לפעול על הזולת להפכו מן הקצה אל הקצה – הרי זה על-דרך המדובר שבשבת מברכים ישנם כל העניינים בכללות ובהעלם, ואחר-כך באים לידי גילוי, ועל-דרך זה בנדון דידן, שבמשך הזמן יפעל בו גם בפרטיות.

ולעת עתה – כאשר "חוטף" את הזולת ומצרפו למחנה ישראל, הרי צירוף זה

36) במדבר רפ"ז. מכילתא ופרש"י יתרו יט, יא.

כטו. יל"ש שם רמו ש.

37) יתרו יט, ב ובפרש"י. וראה מכילתא שם.

38) עד היכן שידו מגעת (מהנחה בלתי מוגה).

33) תו"א בתחילתו (א,ב).

34) סעיף זה הוא המשך השיחה המוגהת דלעיל

(הערה 1).

35) ישעיה נח, ז.

בקשה ודרישה לצאת מהגלות מיד!

בראותו שמשויה עדיין לא בא, חוזר ומבקש עוד פעם

הוא יודע אמנם שיש עליו בעבודה דומן הגלות – העבודה דאתכפיא, שעל-ידי-זה באים לעילוי דאתהפכא... אבל אף-על-פי-כן, לאחרי כל העילויים כו' – אינו מוכן להישאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד... ולכן מבקש כל יהודי בכל תפילה ותפילה: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" – ג' פעמים ביום, וביום השבת – ד' פעמים!

והגע עצמך: בתפילת שחרית דיום השבת מבקש יהודי: "ותחזינה... ברחמים" – בקשה הנאמרת ב"תפילת העמידה", לאחרי ההקדמה ד"א-דני שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך"... ש"יגיד" הוא מלשון המשכה... כעונה אחר הקורא, ולאחרי שביקש זאת בתפילת לחש, ב"קלא פנימאה דלא אשתמע" – חוזר הש"ץ ומבקש זאת עוד הפעם, ולא עוד, אלא שמבקש זאת בקול רם, שכן, בהיותו "שליח-ציבור" ["צבור" – ראשי-תיבות צדיקים בינונים ורשעים, ובהדגשה – שישנו וא"ו המחבר את אלו שהם במצב דהיפך הצדיקים עם הצדיקים, חיבור שנעשה אמנם באמצעות "בינונים", אבל סוף-כל-סוף מתחברים הם עם הצדיקים, עד שנעשים כולם למציאות של "צבור", מציאות אחת] אשר "הן א-ל כביר לא ימאס" – יש לו "ברייטקייט" לבקש זאת בקול רם!

ואף-על-פי-כן, כעבור משך זמן – לאחרי קריאת-התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית-המקדש, בזמן הגאולה – הנה בראותו שמשויה עדיין לא בא... חוזר ומבקש עוד הפעם: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים"!!...

ובכן, אין כאן "הסכמה", חס-ושלום, מצידו של יהודי על ההישארות בגלות ("במדבר"), ההיפך הוא הנכון – ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד;

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת במדבר תשמ"ה – התוועדותי' תשמ"ה, כרך ד, עמ' 2138)

משיח-צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת זה

...ויהי-רצון שמההליכה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"הווי רץ למצווה" – נלך ונרוץ לקבל פני משיח-צדקנו תיכף ומיד.

ויתירה מזו – שאין צורך אפילו לרוץ בדרך קצרה, כיוון שמשויה-צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת ובית-המדרש זה, בית תורה, תפילה ומעשים-טובים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שהרי "קדושה לא זזה ממקומה") אלופו של הדור, אשר על-ידו נעשה ההמשכה והגילוי דאלופו של עולם ב"גולה", שעל-ידי זה נעשה מ"גולה" "גאולה"...

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת במדבר תשי"ג – הנחות בלה"ק – בלתי מוגה)

מרוצה מהמאמצים הללו, והוסיף: "...כיוון שבכל מדינה ישנם מאכלים המיוחדים לה – כדאי (לשלימות הרבר) להוסיף (גם בחוברת בפני עצמה) פרק ע"ד כאו"א שתערוכנה נשים דמדינה היא ואולי גם כאן יתעניינו בזה. הרי בלאו-הכי ישנה זמן מסוים עד שתוגמר ההעתקה".

"דנתי על הנושא הזה גם עם הרב חודוקוב שי', והוא בדעה שנושים מאנ"ש הן צריכות לאסוף מתכונים אלה, ובהחלט לא 'כתר'. הרב חודוקוב היה בדעה שאולי כמה מהמתכונים צריכים לקבל ממקומות בישראל ציבוריים, כמו שירותי קייטרינג, מאפיות וכו'.

"ליקטתי וערכתי גם תבנית לאיסוף מתכונים – כך שכאשר אישה מוסרת מתכון, היא תורא שהוא כולל במדויק את כל הגורמים הרבים הכרוכים בהכנתו, ולא תשכח שום פרט חשוב וכו'.

"[... הרב חודוקוב שי' אמר גם שנחונן שהנשים האחריות על איסוף המתכונים האלה יכירו היטב הן את המאכלים האמריקאיים והן את המאכלים הישראליים. המתכונים הנוספים יהיו מאכלים 'ישראליים' טיפוסיים, אבל הנשים שאוספות את המתכונים צריכות להכיר גם את

השפה האנגלית ואת המתכונים שבספר הבישול כדי להבטיח שלא תהיה חזרה על המתכונים שכבר מופיעים בספר.

"[... ט] הנני מעריכה מאוד מאוד את כל העבודה שאתה עושה במסגרת ביצוע הרצון של הרבי שליט"א בארץ-ישראל, ולכן אינני יכולה לומר לך איזו עדיפות לתת לספר הבישול.

"אני יכולה רק להוסיף שיש לנו הרבה תשובות מהרבי שליט"א ביחס לחשיבות של ספר הבישול בקשר למבצע כשרות. לדוגמה: 'אזכיר על הציון להצלחה רבה ל'קוקבוק' [=ספר בישול] במילוי תפקידו – הגברת הכשרות בכל מקום'. ועוד הרבה תשובות דומות.

"אני יכולה לומר גם שמוכן וברור מתוך דברים שונים שרצונו של הרבי שליט"א הוא שספר הבישול יתורגם לשפות אחרות.

"בברכת כל טוב ובהוקרה

"מרת א' בלאו, עורכת ראשית".

מינוי ל"התקשרות"

ניתן לקבל את גיליון "התקשרות" ישירות הביתה באמצעות הדואר.

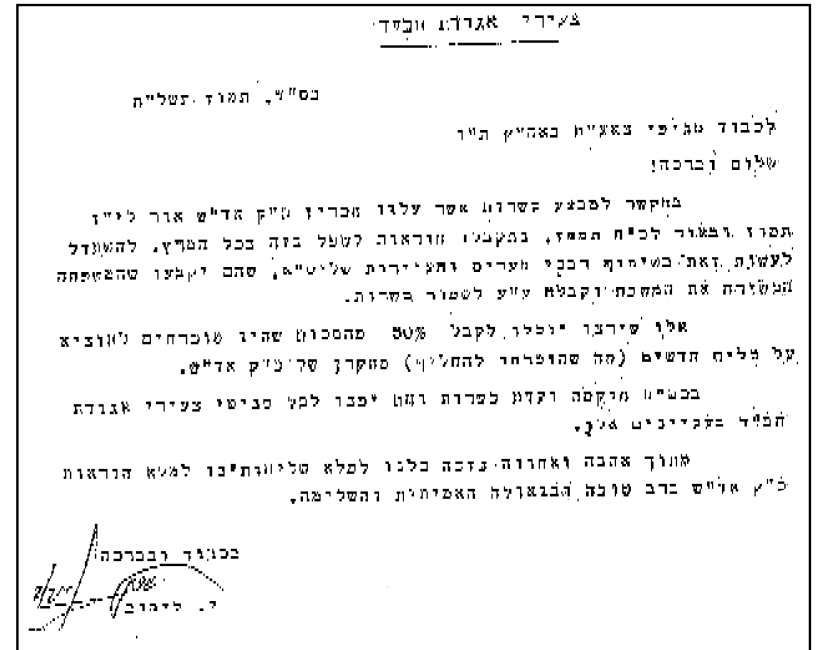
מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים).

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים).

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:
"התקשרות", מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר חב"ד 72915

עודד, הנחה וייעוץ בנושא זה. המסמך דלהלן, שנכתב על-ידי מרת א' בלאו, העורכת הראשית של הספר, להרב אפרים וולף (ז"ל) מכיל עובדות מעניינות בתחום הפצת רעיון הכשרות, לצד הנחיות מה'מרכז לעניני חינוך' וקה"ת בנושא עריכת ספרים וכו' לציבור היהודי הרחב. לפנינו אפוא קטעים מהמסמך הנ"ל:

"ב"ה, חמישה עשר באב תשל"ט
כבוד הרב א' וולף לאיי"ט
קיבלתי שיחת טלפון לפני כמה שבועות מאת נחמן אריאלי מבית הוצאת הספרים 'כתר', כשהוא היה כאן בניו-יורק. הוא הביע שוב את התעניינותה של 'כתר' בהדפסת ספר הבישול בתרגום לעברית, ואמר לי שהוא הבין ממך שיהיה צורך לעבוד על הפרוייקט הזה עודד עם ליובאוויטש, ושהוא מתקשר על-מנת לפעול בשיתוף פעולה.
"ואז דיברתי בקיצור עם בנך, הרב ב' וולף שיחי', כשהוא היה כאן בניו-יורק. הוא הודיע לי על כמה פרטים אחרים שקשורים לתרגום של ספר הבישול והוחלט לכתוב על כל הפרטים לרב חודקוב שי' כדי לקבל את עצתו.
"רק בשבוע שעבר היתה לי ההזדמנות לדון על הנושא באריכות עם הרב חודקוב שי'. אמסור לך את השאלות ששאלתי את הרב חודקוב שי', שהן צירוף של השאלות שהובאו לתשומת ליבי על-ידי בנך, וכן שאלות אחרות שמצאתי לנכון לשאול.
" [...] ג) לפני חודשים אחדים, כתבתי לרבי שליט"א שנעשים מאמצים לתרגם את ספר הבישול לכמה שפות. הרבי שליט"א היה

מכתב מצעירי אגודת חב"ד המרכז לסניפים על קרן הכשרות שהקים הרבי

כשרות האכילה והשתייה

"עניין יסודי הנוגע ליחיד, למשפחה ולכלל ישראל כולו", הגדיר הרבי את הכשרות □ "לאכילת מאכלים לא-כשרים, השפעה מזיקה על העדינות והטהרה של השכל היהודי, עד כדי נטייה השקפתית-שכלית, היפך השקפת התורה והאמונה" □ סיפורו של ספר בישול שהרבי עודד את הוצאתו-לאור ואיחל לעורכיו "הצלחה רבה" □ לקראת חג השבועות הבא עלינו לטובה

מאת הרב מרדכי-מנשה לאופר

א) העדר שמירת הכשרות; ב) אי שמירה על דיני טהרת-המשפחה.

הנה קטעים מדברי הרבי:

...לאחרונה עדים אנו להידרדרות רוחנית על מצב היהדות וקיום התורה והמצוות. ורבים תמהים: כיצד הגיעו הדברים לשפל כזה השורר בכמה חוגים יהודיים – כפי שמתוארים בסוף מסכת סוטה [מרידת הדור הצעיר, חוצפה ושפל מוסרי, עיין מסכת סוטה שם מטב].

שתי סיבות לדבר – הטעים הרבי:

א. **העדר שמירת טהרת-המשפחה:** כדי שנשמות ישראל תשמורנה על צביון הדרוש – כך שליצר-הרע יקשה ביצוע עבודתו המזיקה, צריכים ילדי ישראל להיוולד בטהרה ובקדושה. במקרה של העדר הזהירות ההכרחית בפרטי הלכות חיי-האישות וטהרת-המשפחה, יש לדבר השפעה שלילית ובלתי רצויה על הנשמות [נוסף על התוצאות השליליות בבריאות הגוף כפשוטו] העתידות להיוולד, מאחר וחסרים להם **העדינות והזון** של גוף יהודי, דבר המקשה על הנשמה היהודית לבא לידי ביטוי.

ב. **אי-הקפדה על כשרות המאכלים:** מוסבר בספרי קודש [רמב"ן, עקידת-יצחק ואברבנאל פרשת שמיני (ויקרא יא)] [וגם בספרי מדעי-הטבע] שהתכונות הטבעיות של האדם – מושפעות במידה

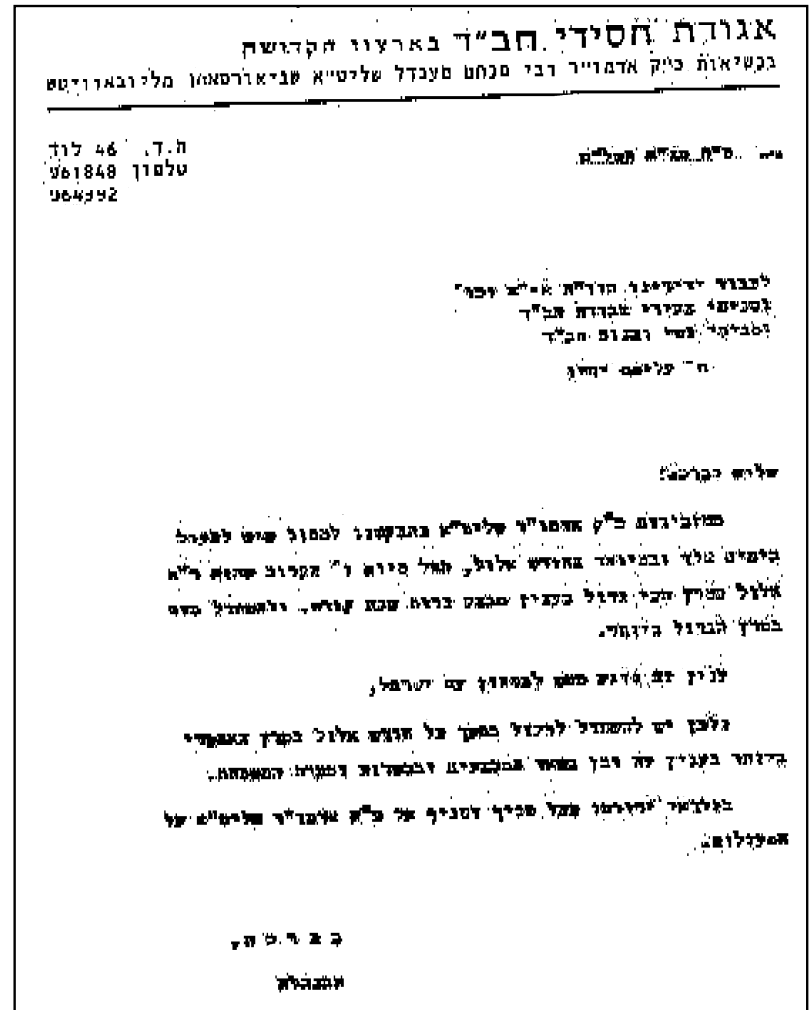
"בימים אלה... הרי כל פעולה הקשורה בהפצת היהדות בכלל, ובכל המבצעים הידועים בפרט... יש לה ערך נעלה ביותר" – כתב הרבי בט"ו במנחם-אב תשל"ה (ליקוטי-שיחות, כרך יג, עמ' 292) וציין:

ובנוגע לנשים – ערך מיוחד במבצעים הנ"ל למבצעי נשיק, כשרות וטהרת-המשפחה.

על 'מבצע כשרות' או 'מבצע כשרות האכילה ושתייה' כפי שנקראו בלשונו הק' של הרבי, הוכרו לראשונה בהתועדויות שבת-קודש פרשת במדבר תשל"ה. ביום ד' לפרשת פנחס, ט"ז בתמוז תשל"ה ובשבת-קודש פרשת מטות-מסעי תשל"ה – הקדיש הרבי לעניין דברים בהרחבה (ליקוטי-שיחות, כרך יג, עמ' 264-295).

המחלה ותרופותיה

יצויין כי בט"ז תמוז פנה הרבי בקריאה נרגשת לבני ובנות ישראל (ובעיקר, כאמור לנשים – שבהן הדבר תלוי) – שיתחזקו במיוחד במצוות הכשרות. תמצית דבריו הק': השחיתות וההידרדרות הרוחנית במצב היהדות בדורות האחרונים הוא תסמין חיצוני שגורמיו:

מכתב אגודת חסידי חב"ד שבו נמסרת הוראת הרבי בדבר מבצע כשרות

רבה מסוג המאכלים והמשקאות שהוא אוכל ושותה. מפני שהמוון הופך, כידוע, לאחר העיכול להיות "דם ובשר כבשרו" של האדם האוכל (תניא פרק ז) וכשם שאיכות המזון משפיעה על בריאות הגוף כך יש לדבר השפעה על **תכונות האופי של הנפש** השפעתו השלילית של המזון הבלתי כשר אינה רק על התכונות ה**רגישות** כי אם גם על **השקפתיו השכליות** (ראה בעקידה ואברבנאל שם: "מתעבים ומשקצים... נפש המשכלת"). מובן אפוא, שלאכילת מאכלים לא כשרים (שהם היפך רצון התורה) יש השפעה מזיקה ביותר על העדינות והטהרה של השכל היהודי, עד כדי נטייה

סיוע לשם סידור מטבח כשר כהלכה, ולשם כך הקים קרן מיוחדת, שתשתתף ב-**50% מהוצאות הכשרת-המטבח.**

הרבי סיים את שיחתו בברכה-משאלה:

ויהירצון שמכאן ולהבא תהיה אצל יהודים אכילה ושתיה כשרה בלבד, כך שהדם, הבשר, והגוף יהיו – ראש יהודי, לב יהודי, ואיברים יהודיים, ועל-אחת-כמה-זכמה, שהנשמות תהיינה "יהודיות" – בגילוי ובתוקף: **"כך ולא אחרת"** ועניין שמירת הכשרות – שהוא עניין יסודי הנוגע ליחיד, למשפחה **ולכלל ישראל כולו** [כנאמר בנבואת הגאולה: "כי כה אמר ה' הנני נוטה אליה כנהר שלום גוי וראיתם ושש לבכם גוי ונודעה יד ה' גוי אוכלי בשר החזיר גוי (ישעיהו פרק ו, יב-יז)] יקרב וביא את יום ביאת משיח צדקנו שיבוא "היום – אם בקולו תשמעו" [סנהדרין צזא] ויגאלנו בגאולה האמיתית והשלמה בקרוב ממש, ויוליכנו קוממיות לארצנו.

שתי מערכות של כלים

כשהרבי דיבר על הקרן הוא ציין שיהודים אחדים התנדבו להקמת הקרן שתסייע להכשרת המטבחים. הרבי אף פירט: "לקניית שני סטים של כלים (חלבי ובשרי)".

עוד הוסיף וציין כי יש לשמור על סדריות וחשאיות פרטיהם האישיים של המעוניינים בכך, וקבע כי יש לפנות ל"מזכירות" (ב-770) או למוסדות חב"ד המצויים בכל קצווי תבל. ידוע ומפורסם שמי שזכה ליטול חלק בראש המתנדבים למבצע זה, היה הנגיד החסידי הרה"ח ר' אברהם פרשן מקנדה. הלה הודיע לרבי כי הוא מוכן ומזומן לשאת בעול הכספי של הקרן. הרבי הודיע על כך בריבים.

ספר בישול בהמלצת הרבי...

מסתבר, שעוד לפני המבצע הרשמי, עורר הרבי את הכשרות באמצעים שונים. למשל, בחודש כסלו תשל"ד הנחה הרבי את 'מחלקת הצעירות' של 'נשי חב"ד' בניו-יורק בנוגע להכנת ספר מתכונים לבישול – 'הטעם והרוח של בישול יהודי כשר' שמו. גם לאחר מכן זירז,

השקפתית-שכלית היפך השקפת התורה והאמונה. (כידוע שהרמב"ם נשאל על-ידי קהילה יהודית שנשתבשה בדיעות, וביקשה הוכחות לרעיון תחיית-המתים. הרמב"ם נימק את הסיבה שגרמה לשיבוש דעתם – שבוודאי זה במאכלות אסורות...).

שתי הנקודות האמורות לעיל מאפשרות הבנה יסודית בסיבת ירידת הדורות: כתוצאה מאי **שמירת טהרת-המשפחה**, מקבל הילד בתורשה "לבושים" נפשיים בלתי-טהורים. אך עדיין קיימת ביד הנשמה אפשרות **הבחירה החפשית**, ועל-ידי התאמצות הדרושה יכולה להתגבר על **התכונה מלידה** של "לבושים" בלתי טהורים.

וכאן מופיעה הסיבה השנייה: **אי הקפדה על כשרות-המאכלים**, כאשר האדם מנצל את זכות בחירתו החפשית לאכילת מזון לא-כשר, אשר על ידי זה נולדות בנפשו תכונות בלתי טהורות. יתר על כן, גם אלה שנולדו בטהרה וקדושה – אם הם נכשלים במאכלים אסורים, הרי הם משחיתים בכך, חס-ושלום את "לבושי הנשמה" הטהורים. והדבר מתבטא בהתנהגותם היומיומית – וזוהי סיבת הירידה הרוחנית.

כלל גדול הוא ביהדות – "אין לך דבר שעומד בפני התשובה". ולכן, למרות שהאוכל מאכלים-אסורים, הפגם **קשה** לתיקון כניל, שהרי לגופו חדר מאכל טמא, מציאות של טומאה (קשה – אך לא **בלתי אפשרי**), בכל זאת מועילה תשובה גם לחטא זה. אלא שלא צריך תשובה-נעלית ביותר מעומק-לבו, מתוך הרגשת שפל המצב אליו הגיע כתוצאה מעבירה חמורה זו [תניא פרק ז, שם] וכבר אמר דוד המלך עליו השלום: "לב נשבר ונדכא אלוקים לא תבזה" [תהילים נא].

ועיקר התשובה – קבלה טובה שמקבל על עצמו מכאן ולהבא להיות זהיר במאכלים כשרים וסידור מטבח-כשר – דבר המביא שינוי לטובה של תכונות-הנפש השליליות (שהוטבעו בו כתוצאה מאכילת טריפות) והקניית מידות טובות וקדושות (תחת השליליות שנעקרו ממנו) ויבמקום שבעלי-תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד שם.

כסיום שיחתו הודיע הרבי על רצונו להשתתף ולעזור לכל יהודי שיפנה בבקשת